

Jesaja 53:5 slot

“...en door Zijn striemen is ons genezing geworden.”

1 striemen   2 genezing

Gemeente,

Moet je bekeerd zijn om aan het Heilig Avondmaal te gaan? Een vraag die nogal eens gesteld kan worden, bijv op catechisatie. En waar we op antwoorden met ‘ja’. Als je aan het Heilig Avondmaal bent geweest, dan ben je bekeerd. Of in elk geval: dan belijd je van jezelf dat je bekeerd bent. Maar dan komt direct de vraag: wat is dat dan ‘bekeerd zijn’? Kun je dat merken bij iemand? En waaraan dan?

Onze tekst voor deze dienst van nabetrachting en dankzegging geeft in elk geval aan wat er het hart van is. Wat het hart is van elk waarachtig dienen van God, volgen van Jezus om het met andere woorden te zeggen.

1 striemen

En in onze tekst gaat het over twee dingen. Striemen en genezing. Striemen. Letterlijk staat er een woord dat betekent: fel gekleurd/ bont gekleurd. Zo ziet je huid eruit als je gezeseld bent. Als je afgeranseld bent op je blote huid. Met geselslagen, met doornenkroon, met spijkers in je handen en voeten. Zo zijn de Heere Jezus wat striemen toegebracht, wonden. De Joodse geseling moest na 39 slagen stoppen, maar de Romeinse mocht doorgaan, onbepikt. Totdat de huid van de Heere Jezus openlag en toen sloegen ze nog door. Wonden, builen, striemen. En we weten: daarachter zat de toorn Gods. Die striemde Zijn ziel. Verwondde Zijn diepste innerlijk. Omdat God bliksemde van toorn en daarmee Zijn ziel trof. Striemen.

En genezing. Nu blijkt uit het verband wel duidelijk dat er genezing wordt bedoeld van de zonde. Direct op onze tekst volgt dat wij allen dwaalden als schapen. Dat wordt ermee bedoeld. Zoals schapen dwalen. Hier ziet het schaap wat eetbaars staan, daar ziet het iets waar het nieuwsgierig naar is, weer een eindje verderop lijkt wat te drinken te zijn. En daar lopen wat andere schapen en het gaat erheen, en zo dwaalt en zwerft het verder. Onbeschermd en onbeveiligd, prooi voor roofdieren en voor de hongerdood als het geen voedsel meer vindt.

Dwalen: je gaat hier en daarheen, net wat je trekt en waardoor je nieuwsgierig wordt of wat je wel lekker of spannend lijkt op dat moment. Dan hierheen, dan daarheen. Net wat je aandacht trekt en wat met je doet. Als water dat naar beneden stroomt: het zoekt de

makkelijkste weg, stroomt om alle hobbels en heuvels heen. Zo dwaalt een mens, om alle moeilijkheden en narigheden heen. Alles wat je niet leuk vindt ga je omheen. Je zou het een ziekte kunnen noemen, ziekte in de zin van verslaving misschien vooral. Gemakzucht en genotzucht eierzucht en hebzucht trekken je mee. Onbeschermd en onbeveiligd. Tot je een keer ten prooi valt, voorgoed, aan satan, aan de dood.

Wat is nou genezing? Dat dwalen volgen wordt! De goede Herder volgen, Jezus volgen. In het spoor van gehoorzaamheid aan de wil van de Vader. Dan ben je beschermd en beveiligd. Dan is Hij nabij en Hij geeft voedsel en drinken. Hij voedt het geloof met Zijn offer. En Hij doet het aan niets ontbreken. Hij leidt in het spoor der gerechtigheid. En leert gewillig lijden. Zoals Hij omwille van Zijn gehoorzaamheid aan de Vader bespot werd en veracht en gemarteld. Hem volgen, ook daarin. Dat is genezing.

Hoe zorgt God nou voor die genezing? Voor die bekering? Door Zijn striemen staat er. Letterlijk staat er: in Zijn striemen is genezing voor ons. Genezing geweest, maar ook nog steeds te vinden. Je zou kunnen zeggen: hoe geneest God die ziekte, die verslaving? Hij slaat het eruit.

Dat lijkt heel vreemd. Er zijn heel wat onderzoeken gedaan naar gedragsverandering. Hoe bereik je dat? Door cursussen, door opvoeding. Door verblijf in een kliniek. Maar over één ding zijn we het wel eens geworden: slaan helpt niet. Met slaan krijg je het kwaad er niet uit. Dat helpt niet. Maar God slaat wel. Wonderlijk. Want je zou zeggen: dat helpt toch niet. Voor genezing heb je medicijnen nodig. Slaan, striemen maken de wonden alleen maar erger. Ja, maar Hij laat een Ander striemen. Om zondaren te genezen laat Hij een Ander slaan. De slagen komen op Hem en zo geneest Hij mij. Als ik zondig, slaat Hij Zijn Zoon, striemt Hij Zijn Kind. Slaat Hij een ander. Alsof Hij je oudste broer neemt. En als jij zondigt, krijgt Hij een striem. Je bent geneigd te zeggen: nee, Heere, nee. Zo bedoelde ik het niet, niet doen. Toen ik een keer te lang bleef kijken, te veel dronk, uitviel, over de schreef ging. Maar moet ik het dan op u verhalen zegt God. Moet ik dan Mijn vloek en toorn op u laten afkomen. Angst der hel en Godverlatenheid. Moet Ik het dan op u doen neerkomen? En ik zeg, nee Heere, nee, dat niet dat kan ik niet dragen. Dan toch maar op Hem? Hij wil het ondergaan, Hij is ervoor gekomen. Hij biedt er Zich voor aan. Ja Heere, dan op Hem, op Hem.

Avondmaalganger, zo zat u vanmorgen toch aan Zijn tafel, of niet? Zo verslagen en verwonderd dat Hij de striemen kreeg. Van mijn zonden. En dan, dan krijg je echt last van je zonden. Dan zou je wel nooit meer willen zondigen. Want als ik zondig, daalt een geselslag neer op Zijn rug, een slag op Zijn doornenkroon, een hamerklop op de spijker in Zijn handen en voeten. Dat is ware verootmoediging: omdat ik even wil genieten, even niet wil strijden, even me schuil wil houden en niet op wil vallen, omdat ik toe wil geven en niet een klein beetje moeite wil doen of lijden, laat ik Hem striemen, slaan. Wat is de zond een afschuwelijk en gruwelijk iets. Zou je dat nou willen? Weer een slag in Jezus' wond? Weer een striem in Zijn open rug? Nee, Heere, nee, o hoefde ik maar nooit meer te zondigen. Dat is nou het hart van bekeerd zijn, God dienen in waarheid. In Zijn striemen is onze genezing en daarom zou ik nooit meer willen zondigen. Avondmaalganger, kent u dat? Hoe zou u aan Zijn tafel hebben aangezeten en het verder niet zo nauw nemen? En verder denken: och, het zit er toch allemaal niet in, het komt toch niet op die kleine zonden op aan....

In Zijn striemen is genezing voor ons. Hoort u dat? Voor genezing van uw zonden moet u bij Zijn striemen zijn. In zijn striemen en niet in ons streven. In ons streven. Want je kunt genezing verlangen. Omdat je bang bent om verloren te gaan. Beseft: zo kan en mag het niet langer. Omdat je God zoekt en daarom je best wil doen voor Hem. Om genade te ontvangen, om aangenomen te worden. En je gaat streven, streven om beter te leven, niet meer of minder te zondigen, heiliger te worden. En de angst voor het verloren gaan of de wil om behouden te worden drijft je aan. En je neemt je voor en probeert en probeert..... maar is dat genezing? Ten diepste heb je de zonde lief, alleen omdat de gevolgen zo bitter zijn voor jezelf probeer je het te laten, maar als je met je zonden naar de hemel kon, zou je het ook best vinden. De zonde smaakt je goed. Je hebt de zonde lief, maar de gevolgen zijn zo bitter. Eerlijk is eerlijk.

Waar vindt u, jij genezing? Niet in mijn streven, maar in Zijn striemen. Alleen in Zijn striemen ga je de zonde haten. De zonde verafschuwen. En al zijn de gevolgen soms wel makkelijk voor je vlees. Je haat de zonde zelf. De zonde smaakt bitter, en al kunnen dan de gevolgen makkelijk of lekker zijn voor je vlees, de zonde zelf is zo bitter. Genezing: in Zijn striemen. Die wonden van de Heere Jezus liggen nog open: u mager uw zonden inleggen, uw zondigheid, uw

ziekte dat het dwalen u in het bloed zit. De gemakzucht, de hebzucht, de eierzucht. Breng het bij Hem. In Zijn striemen is genezing.

En anders: vindt een mens nooit en nergens genezing. Maar de ziekte van zonde gaat door. Staat niet stil, maar gaat verder. Maakt je steeds ongevoeliger voor indrukken van de HEERE. Trekt je steeds dieper in het moeras. Sleept je mee naar het verderf. Zonder het goede, enige medicijn in Zijn striemen, gaat de ziekte door. Dwalend, en zwerfend. Totdat de satan je als prooi voor eeuwig in zijn klauwen meetrekt....

2 genezing

In zijn striemen is genezing voor ons. Hebt u het daar gevonden? Eén druppel bloed van Zijn wonden doet meer dan duizend angsten voor de hel. Zijn striemen zijn mijn medicijn. En dan begint de strijd. Daar is mooi voorbeeldverhaal van van een jongetje uit India, Sundar Singh. Sundar Singh was een jongen die zo graag dobbelde. Een soort dobbelstenen gooien om geld. Spannend en je zou er veel geld mee kunnen winnen. En dan droomde hij van hele mooie dingen om te kopen: mobieltje, walkman. Zijn moeder had hem al zovaak gewaarschuwd: jongen niet doen, niet aan beginnen. Zijn moeder had hem al wel eens straf gegeven: drie dagen binnen blijven. Maar het hielp niet. De spanning trok, de opwinding, het geld, het winnen. Totdat hij zoveel verloren had dat de jongens uit het andere dorp geen genoeg namen met uitstel en woorden. Ze namen hem mee. Naar het andere dorp. Als slaaf. En toen kwam hij niet meer thuis. En zijn moeder wist hoe het kwam. En toen ging zijn moeder aan het werk. Takken sjouwen van de rivier oever naar het dorp. Takken met punten en dorens eraan. Dag in dag uit. Veel te zwaar voor haar rug. En alles haalden die takken open: haar gezicht, haar handen, armen, benen, lijf. En dan verdiende ze elke dag 1 rupie. Net zolang tot ze 500 rupies had. Vijf honderd dagen gewerkt had. En ze zag er niet uit. En toen kon ze haar jongen vrijkopen. En kwam Sundar Singh weer thuis. Hij herkende zijn moeder zowat niet meer, wat zag eruit. Opgezet, gezwollen, verkleurd met blauw en bloed. En toen, de volgende dag, toen Sundar buiten liep kwamen er jongens naar hem toe en die vroegen: Sundar, ga jij mee dobbelen? Spannend jo, misschien win je wel van ons. En toen, toen zag Sundar zijn moeder haar gezicht, haar armen, haar handen, en Sundar zei: nooit, nooit. Ik wil nooit meer dobbelen met jullie.

Door Zijn striemen is ons genezing geworden. In zijn striemen is

ons genezing. Zien op wat Jezus leed, Zijn wonden en striemen, Zijn verbroken lichaam, Zijn vergoten bloed, dat leert de zonde haten en vluchten. Verlangen nooit meer te zondigen. Strijden tegen de zonde. Dat kan ook nodig zijn met behulp van therapie of opname of cursus. Maar: van hieruit. Gedenken aan de striemen van Jezus: nooit, nooit meer wil ik zondigen.

Als die verzoeking komt om andere dingen voor God te laten gaan. Weer te weinig tijd over te houden voor God en Zijn dienst. Op te gaan in wat spannend en opwindend is maar je gebed verwoest. Zijn striemen.

Als je eigen zin weer opkomt en fluistert och daar zit het hem toch niet in en je moet toch niet op alle slakken zout leggen. Zijn striemen.

Kom, schaam je voor Zijn Naam en doe alsof je niks hoorde en nergens van weet. Zijn striemen.

Als je zondag te moe bent om iets goeds te lezen, zaterdagavond te druk was om zondagmorgen uitgerust te zijn. Zijn striemen.

Weet je wat: je doet maar lelijk over de politie en over de regering en over je ouders. Zijn striemen.

Kom, je zou die toch wel wat willen aandoen, laat bitter en giftig je gedachten maar eens los. Zijn striemen.

Kom, kleeft je zo dat je opvalt bij jongens, kan best zo kort van onderen zo diep van boven. Kom kijk eens, probeer eens die site, dat blad. Zijn striemen.

Kom, je moet toch ook dit of dat hebben, want hij heeft het ook en dat kan niet wachten. Jammer voor de zending, maar ik wil eerst.... Zijn striemen.

O die, je zag hem iets doen wat je niet begreep en je zegt hij is gek, niet goed wijs. Zijn striemen.

Kijk eens hiernaar, lees dat eens over roem en eer, medailles en geluk, Zijn striemen.

Avondmaalganger: je kunt het toch niet makkelijk nemen met de zonde. Als je gedenkt aan Zijn striemen. Zijn wij niet vaak zo laks en toegeeflijk en lauw. Alsof Sundar Singh toch wees ingaat op het dubbelen. Ik ellendig mens, ik schuldig mens.

In Zijn striemen is genezing. Bekeerd zijn, dat is een hekel hebben aan de zonde. Verlangen om Hem te dienen. Om Hem geen pijn te doen. En dat verlangen om niet te zondigen en Hem te dienen is zo

groot dat je zelfs het zou doen als het lijden met zich meebrengt. Jezus volgen. Die als Hij gescholden werd niet terugschold en als Hij leed niet dreigde. Dat is genade. Jezus volgen, Zijn beeld gelijk, je mond niet open doen als je om Gods naam wordt geplaagd en geslagen. Zo zijn duizenden martelaars de brandstapels opgegaan. Niet slaand en scheldend, maar biddend en getuigend. Zo veel kracht zoveel genezends komt er uit die striemen van Jezus.

Wie kracht nodig heeft tegen zijn zonden, die kome tot de lijdende Christus. Daar is geen leven te verziekt, geen zonde te sterk te verslavend voor Hem.

Bekeerd zijn dat is strijd. Dat weten we tegenwoordig ook in de medische wereld. Dat genezing een strijd is. Een strijd van goeden en kwade cellen. Van witte bloedlichaampjes tegen bacteriën. Bekeerd zijn is ook een strijd. Strijd waar Paulus van spreekt: het goede dat ik wil doe ik niet, het kwade dat ik niet wil doe ik wel. Het verlangen is om nooit meer te zondigen. Nieuw hart en een nieuwe geest. Maar het vlees is zondig en de oude natuur is dwars en tegendraads. Geneigd tot kwaad. Maar door Zijn striemen ik ben gewillig tot het goede. Gewillig tot het één, geneigd tot het ander.

Nou is het bij ziekte zo dat je aan een infuus kunt worden gelegd. Dan krijg je automatisch medicijn, kracht toegediend. Maar in het leven met God gaat niets automatisch. Daar is het een zaak van elke keer weer terugkeren tot Hem. Steeds weer innemen. Indrinken. Je kunt het niet te vaak doen. Die liefde van Zijn striemen tot je nemen. Die pijn van Zijn wonden invoelen. En dat geeft verlangen, sterker verlangen en kracht. Avondmaalganger, laat het uw leven zijn om te gaan met Christus. Te gedenken Zijn striemen. Deden we het maar meer. Dagelijks omgaan met Hem, Zijn striemen voor je zien. U voelt toch wel, dat leven met God iets heel anders is dan: ik weet het nu wel, ik weet wel dat Jezus voor mij stierf. Ik weet nu wel dat het goed zit. Het is een omgaan met, een indrinken, een toevluchtnemen. Kent u dat? Weten we daarvan?

Bekeerd zijn is een strijd. Maar met een heerlijk perspectief. De genezing zal doorzetten. De ziekte zal niet het laatste woord hebben. Volkomen genezing is gegarandeerd. Overwinning is beloofd. Duizend keer beter dan een leven dat hier de strijd ontwijkt, dat hier vreemd blijft aan Zijn striemen, maar dat voor eeuwig ondergaat. En het is één van beiden: of hier geen strijd, en dan eeuwig gestriemd onder Gods toorn vanwege mijn zonden. Of hier de strijd vanuit Zijn striemen

en wonden, maar straks eeuwig de overwinning. De zonde zal achterblijven. Uitgedreven worden. Door de dood heen tenietgedaan worden. En dan... dan zullen wij Hem zien: het Lam, staande als geslacht. Om eeuwig Zijn wonden te zien en te aanbidden. Het Lam alle eer te geven. Volkomen genezing. In Zijn striemen gevonden.

Amen